

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. В., 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В. в закрито заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Г. П. Й.

като разгледа докладваното от Г. П. Й. Търговско дело № 20201300900056 по описа за 2020 година

Делото е образувано по исковата молба на М. В. С. с ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Б. срещу „Е. П." АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление: гр. В., представлявано от С. В. С. - изпълнителен директор с правно основание: чл. 694, ал. 2, т. 1 от Търговския закон.

В исковата молба се твърди ,че с молба от „Д." ООД, ЕИК., с правно основание по чл. 625 и сл. от ТЗ до Окръжен съд - В. е поискано да бъде открие производство по несъстоятелност по отношение на „Е. П." АД, ЕИК .. По молбата било образувано т.д. №18/2018 г. по описа на Окръжен съд - В.

С Решение N° 24 от 08.05.2018 г. по т.д. № 18/2018 г. по описа на Окръжен съд - В. била обявена неплатежоспособността на „Е. П. АД, като било открито производство по несъстоятелност, вписано в Търговския регистър към Агенция по вписванията на 09.05.2018 г. с вписване N° 20180509134406.

С Молба с вх. № 2251 от 12.07.2018 г. ищецът М. В. С. бил предявил на основание чл. 688, ал.1 от ТЗ по т.д. № 18/2018 г. по описа на Окръжен съд - В. следите вземания:

1. Вземане в размер на 102 000 лв., представляващо възнаграждение на

член на Съвета на директорите, дължимо на основание Протокол от учредително събрание на „Елит Петрол“ АД от 23.10.2008 г., Протокол на Съвета на директорите на „Елит Петрол“ АД от 20.01.2009 г. и Протокол на Съвета на директорите на „Елит Петрол“ АД от 24.11.2011 г.;

2. Вземане в размер на 31 000,76 лв., представляващо законна лихва за забава върху сумата на главницата по точка първа за периода 08.05.2015 г. - 08.05.2018 г.;

3. Законна лихва върху главницата от 102 000 лв., считано от датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност - 08.05.2018 г. до окончателно плащане на вземането.

Сочи ,че цитираните предявени вземания са включени в списъка с неприети вземания на синдика на „Е. П. АД, против което М.С. е възразил по реда на чл. 690 от ТЗ с Възражение № 2771/14.09.2018 г.

С Определение № 70 от 30.07.2020 г. по т.д. № 18/2018 г. съдът по несъстоятелността бил оставил възражението на М.С. без уважение. Съдът бил изложил мотиви, че възражението е неоснователно поради изтекла тригодишната погасителна давност по чл. 111 от ЗЗД. Това обуславяло правния интерес на М.В. да предяви иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от Търговския закон, с която да се установи съществуването на предявените вземания в производството по несъстоятелност на „Е. П.“ АД.

Ищецът твърди ,че на Учредително събрание на акционерно дружество с фирма „Е. П.“ ЕАД, обективизирано в протокол от 23.10.2008 г., едноличният собственик на капитала - учредител П.“ АД избрал М. В. С. за член на съвета на директорите на „Е. П.“ ЕАД с мандат 3 години и с основно месечно възнаграждение в размер на 1 500 лв.

На заседание на Съвета на директорите на „Е. П. ЕАД, обективизирано в Протокол от 20.01.2009 г., членовете на СД взели решение поради липса на дейност и приходи в дружеството за отлагане изплащането на възнаграждения на членовете на съвета на директорите и да бъдат изплатени след започване на дейността и формиране на печалба, но не по-късно от датата на изтичане на мандата на избрания съвет - 23.10.2011 г.

На заседание на Съвета на директорите на „Е. П.“ ЕАД, обективизирано в

Протокол от 24.10.2011 г., членовете на СД взели решение да удължи срока, до който се отлага изплащането на възнаграждения на членовете на съвета на директорите ,до 23.10.2016 г. - 5 годишен срок, съобразно мандата на членовете на СД.

На 25.07.2014 г. в извънредно общо събрание на акционерите на „Е. П." АД се взело решение за освобождаване на М. В. С. като член на Съвета на директорите на „Е. П." АД.

Поддържа ,че за периода, в който М. В. С. е бил член на Съвета на директорите на „Е. П." АД от 23.10.2008г. - 25.07.2014 г. (68 месеца), уговореното месечно възнаграждение в размер на 1 500 лв. не е било заплащано. Общата сума, която ответникът „Е. П." АД дължал на М. В. С. за възнаграждения е в размер на 102 000 лв. - главница, представляваща 68 незаплатени възнаграждения по 1 500 лв., и натрупани лихви в размер на 31 000,76 лв. за периода 08.05.2015 г. - 08.05.2018 г. (постановяване на Решение № 24 от 08.05.2018 г. по т.д. № 18/2018 г. по описа на Окръжен съд - В.).

Съгласно чл. 111 от ЗЗД била уредена погасителната давност на периодичните вземания, каквито са тези за възнаграждения. Съгласно Протокол от ЗСД от 24.10.2011 г. било уговорено, че възнаграждения на членовете на съвета на директорите следва да бъдат заплатени до 23.10.2016 г., като от тази дата започвала да тече законоустановената тригодишна погасителна давност, която изтича на 23.10.2019 г. Молбата вх. № 2251 за предявяване на вземанията на М.С. е депозирана на 12.07.2018 г. - преди да е изтекла давността.

С оглед на горното се иска на основание чл. 694, ал. 2, т.1 от Търговския закон да се постанови решение, с което да бъде установено съществуване на вземането на М. В. С. с ЕГН ***** от „Е. П. АД, ЕИК . в размер на 133 000,76 лв., от които 102 000,00 лв., представляващи неизплатени възнаграждения на член на Съвета на директорите, 31 000,76 лв., представляващо законна лихва за забава върху сумата на главницата по точка първа за периода 08.05.2015 г. - 08.05.2018 г., както и законна лихва върху главницата от 102 000,00 лв., считано от датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност - 08.05.2018 г. до окончателно плащане на вземането.

Към исковата молба са приложени :

1. Молба с вх. № 2251 от 12.07.2018 г. от М. В. С. за предявяване на вземания;
2. Протокол от учредително събрание на акционерно дружество с фирма „Е. П.“ ЕАД от 23.10.2008 г.;
3. Протокол от заседание на Съвета на директорите на „Е. П.“ ЕАД от 20.01.2009 г.;
4. Протокол от заседание на Съвета на директорите на „Е. П.“ ЕАД от 24.10.2011 г.
5. Протокол от извънредно общо събрание на акционерите на „Е. П. АД от 25.07.2014 г.

Ответникът „Е. П. АД, вписано в Търговски регистър при Агенция по вписванията с ЕИК: . със седалище и адрес на управление: гр. В. представлявано от изпълнителния директор С. В. С.е представил писмен отговор на исковата молба ,в който поддържа ,че предявеният иск е неоснователен. За да остави без уважение възражението на М.С. срещу неприетото от синдика на „Е. П. АД вземане на ищеца, описано по-горе, Окръжен съд - В. правилно бил констатирал в мотивите на постановеното от него определение № 70/30.07.2020 г., по т.д. № 18/2018 г., че предявеното от М.С. вземане е погасено поради изтекла тригодишна погасителна давност.

В депозираната от М.С. искова молба, въз основа на която било образувано производството по настоящото дело, ищецът бил изложил несъстоятелно твърдение, че предявеното от него вземане не било погасено, тъй като законоустановената тригодишна погасителна давност започнала да тече считано от 23.10.2016 г., доколкото съгласно Протокол от ЗСД от 24.10.2011 г. било уговорено, че възнагражденията на членовете на съвета на директорите на „Е. П.“ АД следвало да бъдат изплатени именно до тази дата.

Оспорват се представените от ищеца М.С. писмени доказателства - Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 20.01.2009 г. и Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г.,като се твърди ,че те не съществуват, като се иска съдът да задължи ищеца да ги представи в

оригинал. Освен това се оспорва автентичността на подписите, положени в тези протоколи, както и датата, на която се твърди, че съставени. Твърди се, че представените по делото Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 20.01.2009 г. и Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г. не са подписани от посочените в тях лица, както и че същите са антидатирани. Тези доказателства били създадени от ищеца за целите на настоящия процес, защото протоколите не се намирали в търговските книги на „Е. П.“ ЕАД.

При евентуалност, дори да се приеме, че посочените от М.С. решения на СД на „Е. П. АД относно отлагането на изплащането на възнагражденията на членовете на СД на дружеството съществуват в правния мир, то и в този случай същите нямали никакво правно действие, тъй като същите били нищожни като взети от орган, който не разполага с произтичаща от закона или устава на „Е. П.“ АД компетентност да гласува и приема подобни решения.

Отношенията между акционерното дружество и членовете на управителния му орган при едностепенна система на управление - съвет на директорите, доколкото не била предвидена специална уредба в Търговския закон, били специфични с оглед начина им на възникване и прекратяване мандатни правоотношения, за които субсидиарно са приложими разпоредбите на договора за поръчка. В конкретния казус ищецът не бил изпълнителен член на Съвета на директорите, поради което именно в правомощията на Общото събрание на акционерите било да определи възнаграждението му като член на Съвета на директорите и отложи изплащането на същото.

В константната практика на Върховния касационен съд последователно и безпротиворечиво било застъпвано разбирането, че мандатното правоотношение с членовете на съвета на директорите на акционерно дружество, на които не е възложено управлението на дружеството при предпоставките на чл. 244, ал. 4 от ТЗ и нямат качеството на изпълнителни членове, възниквало с избора им по силата на решението на общото събрание по чл. 221, т. 4 от ТЗ. Размерът на възнаграждението, което тази категория членове имали право да получават през периода на осъществяване на възложените им функции, също се определял от общото събрание с решението по чл. 221, т. 5 от ТЗ, което решение имало правопораждащ ефект, както за възникването, така и за съдържанието на мандатното

правоотношение - в този смисъл се сочи Определение № 600 от 27.09.2010 г. по т. д. № 256/2010 г., Т. К., II Т. О. на ВКС..

Поддържа се ,че нормата на чл. 221, т. 5 ТЗ оправомощавала общото събрание на акционерите да определя възнаграждението на членовете на надзорния съвет, съответно на членовете на съвета на директорите, на които нямало да бъде възложено управлението, т.е. в правомощията на Общото събрание било да вземе решение дали и в какъв размер ще се заплаща възнаграждение на членовете на Съвета на директорите, а в правомощието на последния било възлагането на управлението на дружеството на един или няколко изпълнителни членове, избрани измежду неговите членове и определяне възнаграждението им. Правомощията и компетенциите на общото събрание на акционерите по отношение определянето на възнагражденията в дружеството били строго регламентирани Търговския закон и изключения от тях не били предвидени.

Съгласно константната и безпротиворечива съдебна практика, основана на систематическото и логичното тълкуване на чл. 244, ал. 7, изр.2 ТЗ и чл. 221, т. 5 ТЗ, както и от обстоятелството, че Общото събрание на акционерното дружество вземало решение и определяло размера на възнаграждението, следвал изводът, че единствено в неговите правомощия е да спре изплащането му /в този смисъл се сочат Определение № 13 от 06.01.2015 г. по гр. д. № 4917/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС; Определение № 645 от 20.10.2010 г. по т. д. № 445/2010 г., Т. К., II Т. О. на ВКС; Решение № 8412 от 21.11.2016 г. по в. гр. д. № 7346/2016 г. на Софийски градски съд; Решение № 3957 от 02.06.2017 г. по в. гр. д. № 13898/2016 г. на Софийски градски съд; Решение № от 08.07.2020 г. по т. д. № 69/2019 г. на Окръжен съд - Я. Определение № 472 от 12.12.2017 г. по т. д. № 159/2016 г. на Окръжен съд - Х. Решение № от 30.04.2013 г. по гражданско дело № 19589/2012 г. на Софийски районен съд; Решение № 14140 от 10.09.2016 г. по гр. д. № 68222/2015 г. на Софийски районен съд.

В случая възнагражденията на членовете на Съвета на директорите на „Е. П.“ АД били определени с решение на едноличния собственик на капитала на дружеството, обективизирано в Протокол от учредително събрание на „Е. П.“ ЕАД от 23.10.2008 г. Липсвали данни обаче едноличният собственик на

капитала на „Е. П.“ АД, респ. Общото събрание на акционерите на дружеството в последващ момент изрично да е взело решение за отлагане изплащането на дължимите възнаграждения на членовете на Съвета на директорите до 23.10.2016 г.

Доколкото Съветът на директорите съгласно разпоредбите на ТЗ и устава на дружеството не разполагал с компетентност нито да инициира изплащането на такова възнаграждение, нито да го спира, взетите от този орган решения, обективирани в Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 20.01.2009 били нищожни, доколкото правомощия в тази насока имало единствено Общото събрание на акционерите и като такива не пораждали абсолютно никакво правно действие по отношение на неизпълнителните членове на съвета на директорите на акционерното дружество.

Изложеният по-горе извод следвал и от систематическото и логичното тълкуване на разпоредбите на чл. 244, ал. 7, изр.2 и чл. 221, т. 5 от ТЗ с тази на чл. 238, ал. 4 от ТЗ, съгласно които най-късно до започване на заседанието член на съвета на директорите бил длъжен да уведоми писмено председателя му, че той или свързано с него лице е заинтересувано от поставен на разглеждане въпрос и да не участва във вземането на решение. Всеки член на съвета на директорите на акционерно дружество при предвиден в дневния ред на заседание на този орган въпрос относно отлагане на изплащането на дължимите възнаграждения на членовете на СД на дружеството, несъмнено се явявал заинтересован от това какви решения ще бъдат взети по поставените за обсъждане въпроси. Ето защо общото събрание на акционерите на дружество било единственият орган, в чиято дискреция било както да определя възнагражденията на неизпълнителните членове на съвета на директорите на дружество, така и да отлага изплащането на същите.

Следователно, доколкото посочените решения на СД на „Е. П.“ АД нямали правно действие като взети от орган, който не разполага с такава компетентност, не можело да се приеме, че законоустановения тригодишен давностен срок е започнал да тече считано от 23.10.2016 г. Давностният срок за погасяването на всяко отделно дължимо месечно възнаграждение бил започнал да тече от момента, в който всяко от същите било станало изискуемо и към момента на предявяване на претендираните от М.С. вземания в производството по несъстоятелност на „Е. П. АД този срок

несъмнено бил изтекъл. Ето защо предявените от М.С. вземания за възнаграждение на член на СД на „Е. П. АД били погасени поради изтеклата тригодишна погасителна давност.

На следващо място дори да се приемело, че отлагането на изплащането на възнагражденията на членовете на Съвета на директорите на АД е от компетентността на същия този орган, която теза не намирала нормативна опора, то и в този случай предявените от М.С. вземания били погасени по давност.

Видно от съдържанието на представения от ищеца Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г., по единствената точка от дневния ред на заседанието било взето решение да се удължи срока, до който се отлага изплащането на дължимите възнаграждения на членовете на СД - физически лица, а именно - 23.10.2016 г., или нов 5-годишен срок, съобразно мандата на членовете на съвета. Следователно от буквалното тълкуване на решението на СД на „Е. П.“ АД от 24.10.2011 г. се налагал изводът, че определящ за началната дата на изискуемостта на предявените вземания за възнаграждения на член на СД на дружеството, респ. началото на тригодишния давностен срок за погасяване на същите, бил моментът на изтичане, респ. прекратяване на мандата на съответния член.

Видно от представения от ищеца Протокол от извънредно общо събрание на акционерите на „Е. П. АД от 25.07.2014 г., на това събрание било взето решение за освобождаване на М.С. като член на Съвета на директорите на дружеството или считано от тази дата бил прекратен мандата на същия като член на СД на „Е. П. АД. От това следвало, че съгласно решението на СД на „Е. П.“ АД, обективизирано в Протокол от ЗСД на „Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г., именно от този момент, в който е прекратен мандата на М.С., била настъпила изискуемостта на претендираните от ищеца вземания за възнаграждение на член на СД на „Е. П. АД и била започнала да тече законоустановената тригодишна погасителна давност.

Предвид изложеното по-горе, искът се явявал напълно неоснователен.

На следващо място ищецът претендирал на основание чл. 86 от ЗЗД законна лихва за забава в размер на 31 000,76 лева, начислена за периода 08.05.2015 г. -08.05.2018 г., което от своя страна разкривало вътрешно

противоречие в твърденията на ищеца. От една страна в исковата си молба М.С. бил посочил, че моментът, от който дължимото му възнаграждение е станало изискуемо ,е 23.10.2016 г., а от друга страна като начален момент, от който ответникът „Е. П.“ АД бил изпаднал в забава за погасяване на главното си задължение, ищецът посочил 08.05.2015 г. М.С. по същество претендирал законна лихва за забава върху главното задължение, начислена за период, предхождащ твърдяната от ищеца дата, на която вземането му за възнаграждение като член на СД на „Е. П.“ АД било станало изискуемо (23.10.2016 г.).

Следователно, в случай, че съдът намери, че исковата претенция на ищеца е доказана по своето основание, размерът на предявеното от същия акцесорно вземане за лихва следвал да бъде намален.

Оспорва се съществуването на Протокол от заседание на СД на Е. П.ЕАД от 20.01.2009 г. и Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г., копия от които са представени с исковата молба, като се твърди, че такива не съществуват и се иска да се задължи ищеца да представи оригинали на същите на основание чл.193 от ГПК.

Заявява се , че се оспорва автентичността на Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 20.01.2009 г. и Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г., като се твърди, че те не са подписани от физическите лица, посочени в тях, като техни автори и се иска да се открие производство по оспорване на автентичността им на основание чл.193 от ГПК, ако ищецът представи оригинали на същите.

Оспорва се датата на Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 20.01.2009 г. и Протокол от заседание на СД на Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г., като се твърди, че тези протоколи са антидатиращи и че достоверна дата е датата на представянето им пред съда. Поддържа се ,че тези протоколи са създадени сега за целите на исковия процес, а не на посочените в тях дати.

Иска се да се отхвърли като неоснователен предявения от М. В. С. иск на основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ, с който ищецът е сезирал съда с искане да бъде установено съществуването на вземането му от „Е. П.“ АД в размер на 133 000,76 лева, от които 102 000,00 лева, представляващи неизплатени

възнаграждения на член на съвета на директорите, и 31 000,76 лева, представляващи законна лихва за забава върху сумата на главницата за периода 08.05.2015 г. - 08.05.2018 г., както и законна лихва върху главницата от 102 000,00 лева, считано от датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност - 08.05.2018 г., до окончателното плащане на вземането.

Ищецът е депозирал допълнителна искова молба ,в който заявява ,че поддържа всички оспорвания и възражения, направени с отговора на исквата молба от „Е. П.“ АД, както и направените доказателствени искания и релевираните възражения по доказателствените искания на ищеца.

В отговора на исквата молба ответникът твърдял, че Решенията на СД на АД относно отлагането на плащането на възнаграждението на СД на дружеството нямали правно действие, тъй като били нищожни като взети от орган без компетентност. Поддържа се ,че тези твърдения са неоснователни.Още на Учредително събрание на „Е. П." ЕАД, обективизирано в 23.10.2008 г., едноличният собственик на капитала - „П." АД бил избрал М. В. С. за член на съвета на директорите и бил определил месечното му възнаграждение в размер на 1 500 лв. , спазвайки разпоредбата на Чл.221 ТЗ и на чл. 21 от устава на дружеството.

С Протокол от 20.01.2009 г. и Протокол от 24.10.2011 г. от заседания на Съвета на директорите на „Е. П. ЕАД били взети решения за отлагане на изплащането на възнаграждения на членовете на съвета на директорите до 23.10.2016 г. - 5 годишен срок, съобразно мандата на членовете на СД.

В Търговския закон изчерпателно били изброени правомощията на ОС на акционерите ,като в чл. 221 от ТЗ изрично било посочено само „определяне възнаграждението на ... на съвета на директорите", както и „други въпроси, предоставени в компетентност от закона и устава". Никъде в закона не било посочено, че и решения във връзка на отлагане на изплащането на възнагражденията на членовете на СД се взимат от ОСА. В устава на дружеството в чл. 21 било посочено, че едноличният собственик на капитала „избира и освобождава членовете на съвета на директорите и определя възнаграждението им". Твърденията, че вземането на решения за отлагане на изплащането на възнагражденията на членовете на СД било от

изключителната компетентност на ОС на акционерите , представлявали разширително тълкуване на законовите , както и на тези на устава на дружеството, което в случая било недопустимо. Отделно от горното СД бил този, който пряко управлявал дружеството и бил запознат с неговото финансово състояние и било логично именно този орган да взима решение кога да бъдат изплащани възнаграждения на неговите членове. Съгласно чл. 251, ал. 2 от ТЗ при едностепенната система на управление предложение за разпределение на печалбата се правело именно от СД. При логическото тълкуване на тази норма се извеждал извод, че това е органът, който и съблюдава финансите на дружеството.

Въпреки че М. В. С. бил освободен като член на Съвета на директорите на „Е. П.“ АД на 25.07.2014 г., преди изтичане на мандата, това не водело изменение на срока за изплащане на възнагражденията. В протокол от 24.10.2011 г. крайната дата за изплащане на уговорените възнаграждения била уредена като: „датата на изтичане на мандата“, като това било бъдещо събитие, което е сигурно и определено - 23.10.2016 г., като тук не била налице хипотезата на преждевременно прекратяване на мандата за член на СД.

Още повече, активно процесуално легитимиран да оспори решенията на СД бил единствено и само акционер по реда на Чл.71 ТЗ. В случай че акционер не е одобрил отлагане изплащането на възнагражденията на СД, той бил имал възможността да гласува против приемането на решението, както и да оспори решение на СД. До момента нито едно решение, обективизирано в представените с исковата молба протоколи от заседания на Съвета на директорите , не било оспорено от акционер на „Е. п.“ АД . След като липсвало оспорване по реда на Чл.71 ТЗ, то те обвързвали дружеството.

Ответникът е депозирал допълнителен отговор на допълнителната искова молба , в който поддържа , че изложените от ищеца доводи в депозираната от същия допълнителна искова молба са напълно неоснователни.

Ищецът поддържал , че доколкото в закона или устава на дружеството не било посочено, че решенията за отлагане на изплащането на възнагражденията на членове на СД се вземат от ОС на акционерите ,

възражението на „Е. П.“ АД, че тези решения са от изключителната компетентност на общото събрание на акционерите, представлявало недопустимо разширително тълкуване на закона и устава на дружеството.

Съгласно константната и безпротиворечива съдебна практика, основана на систематическото и логичното тълкуване на чл. 244, ал. 7, изр.2 ТЗ и чл. 221, т. 5 ТЗ, , следвал изводът, че единствено Общото събрание на акционерите е компетентно да спре изплащането му / В този смисъл били: Определение № 13 от 06.01.2015 г. по гр. д. № 4917/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС; Определение № 645 от 20.10.2010 г. по т. д. № 445/2010 г., Т. К., II Т. О. на ВКС; Решение № 8412 от 21.11.2016 г. по в. гр. д. № 7346/2016 г. на Софийски градски съд; Решение № 3957 от 02.06.2017 г. по в. гр. д. № 13898/2016 г. на Софийски градски съд; Решение № от 08.07.2020 г. по т. д. № 69/2019 г. на Окръжен съд - Я.Определение № 472 от 12.12.2017 г. по т. д. № 159/2016 г. на Окръжен съд -Х.; Решение № от 30.04.2013 г. по гражданско дело № 19589/2012 г. на Софийски районен съд; Решение № 14140 от 10.09.2016 г. по гр. д. № 68222/2015 г. на Софийски районен съд/.

Сочи се ,че това следвало и от правомощията на Общото събрание на акционерното дружество да взема решение и да определя размера на възнаграждението на Съвета на директорите. Изложеният по-горе извод се потвърждавал и от систематическото и логичното тълкуване на разпоредбите на чл. 244, ал. 7, изр.2 и чл. 221, т. 5 от ТЗ с тази на чл. 238, ал. 4 от ТЗ, съгласно които най-късно до започване на заседанието член на съвета на директорите бил длъжен да уведоми писмено председателя му, че той или свързано с него лице е заинтересувано от поставен на разглеждане въпрос и да не участва във вземането на решение. Ето защо правомощието за отлагане на изплащането на възнагражденията на неизпълнителните членове на съвета на директорите на акционерно дружество било от изключителната компетентност на общото събрание на акционерите.

Този извод следвал и от логическото и систематическото тълкуване на разпоредбата на чл. 251, ал. 2 от ТЗ, цитирана от самия ищец в подадената от него допълнителна искова молба. Напълно необосновано, в същата М.С. бил посочил, че доколкото съгл. чл. 251, ал. 2 от ТЗ при едностепенна система на управление на АД предложение за разпределение на печалбата се правело именно от СД, то от логическото тълкуване на тази норма следвало, че СД е

органът, който се грижи и съблюдава финансите на дружеството и било логично именно този орган да взема решения кога да бъдат изплащани възнагражденията на неговите членове.

Това превратно тълкуване от страна на ищеца на цитираната разпоредба на чл. 251, ал. 2 от ТЗ не намирало опора в закона. Нещо повече, от съдържанието на същата можел да се изведе единственият правилен извод, че въпросите относно спирането и изплащането на възнаграждения на членовете на СД били от изключителната компетентност на общото събрание на акционерите на дружеството.

Съгласно чл. 251, ал. 2 от ТЗ при едностепенната система на управление предложението за разпределение на печалбата се прави от съвета на директорите, който свиква общото събрание. Общото събрание на акционерите от своя страна било единствено компетентно да взема решение за разпределяне на печалбата, за попълване на фонд „Резервен“ и за изплащане на дивидент съгл. чл. 221, т. 7 от ТЗ. Следователно, макар и съветът на директорите на акционерното дружество да е овластен да прави предложения за разпределение на печалба, решението за това се вземало от общото събрание на акционерите, респ. едноличния собственик на капитала на акционерното дружество. Оттук следвал изводът, че ОС на акционерите е компетентният орган да гласува и приема решения относно подобни финансови въпроси на дружеството, в това число относно отлагането на изплащането на възнагражденията членовете на СД.

На следващо място, в подадената по делото допълнителна искова молба М.С. бил изложил невярно твърдение, че макар той да е освободен като член на СД на „Е. П.“ АД на 25.07.2014 г. преди изтичане на мандата му, това не водело до изменение на срока за изплащане на възнагражденията. Видно от съдържанието на представения по делото Протокол от заседание на СД на „Е. П.“ АД, проведено на 24.10.2011 г., срокът, за който се отлагало изплащането на дължимите възнаграждения, бил определен именно „съобразно мандата на членовете на съвета, определен в ТЗ. “. Съобразно ТЗ (по-конкретно чл. 233, ал. 4 от ТЗ) членовете на съвета на директорите и на надзорния съвет могат да бъдат освободени от длъжност и преди изтичане на мандата, за който са избрани. Следователно от буквалното тълкуване на решението на СД на „Е.

П. АД от 24.10.2011 г. се налагал изводът, че определящ за началната дата на изискуемостта на предявените вземания за възнаграждения на член на СД на дружеството, респ. началото на тригодишния давностен срок за погасяване на същите, е моментът на изтичане, респ. прекратяване на мандата на съответния член.

Поддържа се ,че видно от представения от ищеца Протокол от извънредно общо събрание на акционерите на „Е. П.“ АД от 25.07.2014 г., на това събрание било взето решение за освобождаване на М.С. като член на Съвета на директорите на дружеството или считано от тази дата бил прекратен мандата на същия като член на СД на „Е. П. АД. От това следвало, че съгласно решението на СД на „Е. П. АД, обективизирано в Протокол от ЗСД на „Е. П. ЕАД от 24.10.2011 г., именно от този момент, в който е прекратен мандата на М.С., била настъпила изискуемостта на претендираните от ищеца вземания за възнаграждение на член на СД на „Е. П.“ АД и била започнала да тече законоустановената тригодишна погасителна давност.

Освен това следвало да се вземат предвид също мотивите, обосновавали приемането на процесните решения за отлагане изплащането на възнаграждения на членовете на СД на „Е. П.“ АД, описани в протоколите от проведените на 20.01.2009 г. и 24.10.2011 г. заседания на СД. Съгласно изложените съображения за вземане на тези решения, началото на давностния срок за погасяване на правото на принудително изпълнение на процесиите вземания бил започнал да тече дори в по-ранен момент.

В протокола от 20.01.2009 г. било посочено, че тези решения са продиктувани от „липсата на дейност и приходи в дружеството“, което налагало дължимите възнаграждения да бъдат изплатени след започване на дейност и формиране на печалба, но не по-късно от изтичане на мандата на членовете на съвета. Съгласно инкорпорираното в Протокола от 24.10.2011 г. решение на СД същото било прието „във връзка с решение на СД от 20.01.2009 г., относно отложеното изплащане на възнагражденията на членовете до започване на активна дейност на дружеството“. Видно от обявените по партидата на „Е. П.“ АД в ТРРЮЛНЦ годишни финансови отчети, дружеството било реализирало печалба в размер на 6 945 000 лева за 2010 г. (вписване номер 20110622192223) и 8 546 749,59 лева - за 2011 г. (вписване номер 20120717080502), част от която печалба е разпределена като

дивиденди. Следователно, съгласно посочените по-горе решения, изплащането на дължимите възнаграждения на членовете на СД било обвързано от реализирането на печалба от „Е. П. АД, от който момент същите били станали изискуеми. Този момент бил настъпил не по-късно от края на отчетната година, през която съгл. обявения ГФО на дружеството „Е. П. АД е реализирало печалба - 31.12.2010 г. Именно от този момента следвало да се приеме, че е започнала да тече погасителната за вземанията на ищеца М.С. за твърдените дължими възнаграждения като неизпълнителен член на СД на „Е. П.“ АД през процесния период.

На следващо място напълно неоснователен бил доводът на ищеца, че след като липсвало оспорване на решенията на СД на „Е. П.“ АД, то същите обвързали валидно дружеството. Процесиите решения били нищожни, поради което същите не пораждали правно действие. Не било необходимо същите да бъдат успешно оспорени по реда на чл. 71 от ТЗ, за да се приеме, че същите не обвързват дружеството. Съгласно задължителните разяснения в мотивите по т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 06.12.2002 г. по тълк. д. № 1/2002 г., ОСГК на ВКС, нищожно било липсващото (невзето) решение, както и решение, което е извън пределите на компетентност на ОС на акционерите и на другите органи на ТД, определени от закона и учредителния акт. Следователно, след като процесиите решения са взети от орган, който не разполага с компетентност за приемането им, същите били нищожни, не пораждали правно действие и като такива не биха могли да обвържат валидно „Е. П.“ АД.

Към допълнителния отговор е приложен годишен финансов отчет на „Е. П. АД за 2010 г.

Синдикът на ответното дружество ,редовно призован,не е взел становище по иска .

Видинският окръжен съд ,след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните ,прие за установено от фактическа страна следното :

С молба от „Д. ООД, ЕИК., с правно основание по чл. 625 и сл. от ТЗ до Окръжен съд - В. е поискано да се открие производство по несъстоятелност по отношение на „Е. П. АД, ЕИК .. По молбата било образувано т.д. N°

18/2018 г. по описа на Окръжен съд - В.

С Решение № 24 от 08.05.2018 г. по т.д. № 18/2018 г. по описа на Окръжен съд - В. била обявена неплатежоспособността на „Е. П. АД, като е открито производство по несъстоятелност, вписано в Търговския регистър към Агенция по вписванията на 09.05.2018 г. с вписване № 20180509134406.

С Молба с вх. № 2251 от 12.07.2018 г. ищецът М. В. С. бил предявил на основание чл. 688, ал.1 от ТЗ по т.д. № 18/2018 г. по описа на Окръжен съд - В. следите вземания:

1. Вземане в размер на 102 000 лв., представляващо възнаграждение на член на Съвета на директорите, дължимо на основание Протокол от учредително събрание на „Е. П." АД от 23.10.2008 г., Протокол на Съвета на директорите на „Е. П." АД от 20.01.2009 г. и Протокол на Съвета на директорите на „Е. П. АД от 24.11.2011 г.;
2. Вземане в размер на 31 000,76 лв., представляващо законна лихва за забава върху сумата на главницата по точка първа за периода 08.05.2015 г. - 08.05.2018 г.;
3. Законна лихва върху главницата от 102 000 лв., считано от датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност - 08.05.2018 г. до окончателно плащане на вземането.

Предявените вземания са включени в списъка с неприети вземания на синдика на „Е. П." АД, против което М.С. е възразил по реда на чл. 690 от ТЗ с Възражение № 2771/14.09.2018 г.

С Определение № 70 от 30.07.2020 г. по т.д. № 18/2018 г. съдът по несъстоятелността оставил възражението на М.С. без уважение. Съдът бил изложил мотиви, че възражението е неоснователно поради изтекла тригодишната погасителна давност по чл. 111 от ЗЗД.

Това обуславя правния интерес на М.В. да предяви иск с правно основание чл. 694, ал. 2, т. 1 от Търговския закон, с която да се установи съществуването на предявените вземания в производството по несъстоятелност на „Е. П." АД.

На Учредително събрание на акционерно дружество с фирма „Е. П."

ЕАД, обективирано в протокол от 23.10.2008 г./л.10 от делото/, едноличният собственик на капитала - учредител П." АД избрал М. В. С. за член на съвета на директорите на „Е. П." ЕАД с мандат 3 години и с основно месечно възнаграждение в размер на 1 500 лв./точки 4 и 5 от протокола/.

На заседание на Съвета на директорите на „Е. П. ЕАД, обективирано в Протокол от 20.01.2009 г., членовете на СД взели решение поради липса на дейност и приходи в дружеството да се отложи изплащането на възнаграждения на членовете на съвета на директорите и да бъдат изплатени след започване на дейността и формиране на печалба, но не по-късно от датата на изтичане на мандата на избрания съвет - 23.10.2011 г./л.14 от делото/.

На заседание на Съвета на директорите на „Е. П. ЕАД, обективирано в Протокол от 24.10.2011 г., членовете на СД взели решение да удължи срока, до който се отлага изплащането на възнаграждения на членовете на съвета на директорите до 23.10.2016 г. - 5 годишен срок, съобразно мандата на членовете на СД /л.16-17 от делото/.

На 25.07.2014 г. в извънредно общо събрание на акционерите на „Е. П." АД се взело решение за освобождаване на М. В. С. като член на Съвета на директорите на „Елит Петрол" АД.

За периода, в който М. В. С. е бил член на Съвета на директорите на „Е. П. АД от 23.10.2008г. - 25.07.2014 г. (68 месеца), уговореното месечно възнаграждение в размер на 1 500 лв. не е било заплащано. Общата сума, която ответникът „Е. П." АД дължал на М. В. С. за възнаграждения е в размер на 102 000 лв. - главница, представляваща 68 незаплатени възнаграждения по 1 500 лв., и натрупани лихви в размер на 31 099,12 лв. за периода 08.05.2015 г. - 08.05.2018 г. съгласно заключението на в.л.Р. К..

В.л.дава заключение ,че от извършената проверка по счетоводните документи на „Е. П." АД за периода от 23.10.2008 г. до 23.10.2016 г. се установява, че в ответното дружество ежесечно през процесния период са начислявали възнаграждения на персонала - мениджърски договори, в това число и на ищеца до 06.08.2014 г., когато на 07.08.2014 г. е вписано освобождаването му от член на Съвета на директорите. Месечното възнаграждение на начислено на ищеца от м.12.2008 г. до 06.08.2014 г. е в

размер на 1500,00 лева. Начислените, но неизплатени възнаграждения към края на съответната финансова година са участвали в преобразуването на счетоводните финансови резултати за този период.

От предоставените счетоводни документи на вещото лице от ответното дружество „Е. П.” АД не се установява в счетоводството да се водят непогасени вземания на М. В. С. за възнаграждения като член на Съвета на директорите на „Е. П.” АД за периода от 23.10.2008 г. до 25.07.2014 г., според счетоводните записвания на „Е. П.” АД нито към датата на исковата молба 24.08.2020 г. нито към датата на молбата за предявяване на вземанията в несъстоятелността на „Е. П.” АД -12.07.2018 г. Същите съгласно вещото лице са отписвани периодично от счетоводството на Дружеството с изтичането на три годишната им давност, като последната отписана, според счетоводните записвания на „Е. П.” АД сума от тези задължения е на 31.12.2017 г.

В края на всеки месец от процесния период в „Е. П.” АД са начислявани възнаграждения на съвета на директорите, в това число и на ищеца с Мемориални ордери, като са взимани счетоводни операции - Дебит сметка 6040301000 „Разходи за възнаграждения - управленски договори” срещу Кредит сметка ***** „Разчети с персонала - мениджърски договори”, аналитична партида 602830 М. В. С.. С изтичането на тригодишна давност, вземанията на ищеца са отписвани от счетоводството на дружеството със счетоводни операции: по Дебита на счетоводна сметка ***** Разчети с персонала- мениджърски договори, аналитична партида 602830 М. В. С. срещу Кредит на счетоводна сметка 7910100000 Приходи от отписани задължения лева.

От предоставената на вещото лице счетоводна информация се установява, че на 31.12.2012 г. са отписани възнаграждения на ищеца от м.12.2008 г. до м.11.2009 г. в размер на 18 000,00 лева по давност, които са отнесени в сметка 791 „Приходи от отписани задължения в лева. На 31.12.2015 г. са отписани възнаграждения на ищеца от м.12.2009 г. до м.11.2012 г. в размер на 54 000,00 лева по давност, които са отнесени в сметка 791 „Приходи от отписани задължения в лева.

На 31.12.2016 г. са отписани възнаграждения на ищеца от м. 12.2012 г. до м. 11.2013 г. в размер на 18 000,00 лева по давност, които са отнесени в

сметка 791 „Приходи от отписани задължения в лева.

На 31.12.2017 г. са отписани възнаграждения на ищеца от м. 12.2013 г. до м.08.2014 г. в размер на 12 285,71 лева по давност, които са отнесени в сметка 791 „Приходи от отписани задължения в лева.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира са установено от правна страна следното :

Установява се по безспорен начин ,че на ищеца в качеството му на член на съвета на директорите на „Е. П.“ЕАД е определено месечно възнаграждение в размер на 1500 лв. и че последното не е изплащано през процесния период –горното се установява по несъмнен начин от заключението на вещото лице,от счетоводните записвания на ответното дружество и по същество не се и оспорва от ответната страна. С Протокол от 20.01.2009 г. и Протокол от 24.10.2011 г. от заседания на Съвета на директорите на „Е. П. ЕАД, са взети решения за отлагане на изплащането на възнаграждения на членовете на съвета на директорите до 23.10.2016 г. - 5 годишен срок, съобразно мандата на членовете на СД,поради което съдът намира ,че възражението на ответната страна за изтекъл погасителен давностен срок е неоснователно.

В 221 т.5 от ТЗ е посочено ,че Общото събрание на акционерите определя възнаграждението на членовете на надзорния съвет, съответно на членовете на съвета на директорите, на които няма да бъде възложено управлението, включително правото им да получат част от печалбата на дружеството, както и да придобият акции и облигации на дружеството.Чл. 221, т. 11 от ТЗ е предоставил възможност на едноличния собственик на капитала да решава и други въпроси, различни от лимитативно изброените в ТЗ, ако това е предвидено в устава. Възползвайки се от тази правна възможност, в устава на „Е. П." АД са предвидени -отново изчерпателно - други въпроси от компетенциите на ЕСК - а именно да решава и други въпроси,свързани със стратегията на дружеството.

Доколкото в ТЗ изрично е посочено, че общото събрание на акционерите има правомощия да взема единствено и само решения по въпросите посочени

в закона или в устава, то в настоящия случай решението относно решения във връзка с отлагане изплащане на възнагражденията на членовете на СД не могат и няма как да бъдат взети от общото събрание на акционерите на „П.“ АД, тъй като той не е компетентен да вземе такова решение. Съветът на директорите е този орган, който пряко управлява дружеството и е запознат с неговото финансово състояние, и е логично именно той да взема решение кога да бъдат изплащани възнаграждения на неговите членове. От логическото тълкуване на тази норма се извежда извод, че това е органът, който се грижи и съблюдава финансите на дружеството и следи за неговата ликвидност.

В о.с.з., проведено на 24.09.2021 г., съдът е констатирал, че в кориците на делото по несъстоятелност на „Е. П. АД, се намират нотариално заверени подписи и нотариално заверени протоколи от ЗСД на „Е. П.“ АД от 20.01.2009 г. и от 24.10.2011 г., като съдът е преценил, че те са идентични с тези, представени в настоящото производство, с оглед на което са неоснователни възраженията, че двата протокола не съществуват.

Още повече, активно процесуално легитимиран да оспори решенията на Съвета на директорите е единствено и само акционер по реда на чл. 71 от ТЗ. В случай, че акционерът и член на СД „П. АД не е одобрил отлагане изплащането на възнагражденията на СД, той е имал правна възможност да гласува против приемането на решението, както и да оспори съответното решение на СД, за което не са представени доказателства.

Неоснователно е позоваването на ответника на определение №13 от 06.01.2015 г. по гр.д.№4917/2014 г. трето гражданско отделение, тъй като в последното се казва, че „Членовете на Съвета на директорите участват в управлението на дружеството и получават възнаграждение, независимо дали са оформили отношенията си с трудов договор или с договор за управление и контрол. Получаването на възнаграждение произтича от управленското качество на заемания от тях пост и не е обвързано по основание и размер нито от дължима насрещна престация, нито от постигнат от дейността на Съвета резултат. Според установената практика от систематическото и логическо тълкуване на чл.244 ал.7 изр.второ от ТЗ и чл.221 т.5 от ТЗ, както и от факта, че Общото събрание на акционерното дружество взема решение и определя размера на възнаграждението, се налага извод, че единствено в неговите

правомощия е да спре изплащането му. Независимо, че договорите във връзка с управлението на търговското дружество са подвид на договора за поръчка, за тях общите правила на чл.280 и сл.от ЗЗД намират приложение само доколкото няма специални правила в Търговския закон.“Както се сочи в горното решение за спиране /прекратяване/на изплащането на възнаграждението на членовете на съвета на директорите е общото събрание на акционерите ,докато в случая се касае за отлагане на изплащането ,което е друга правна хипотеза .

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

По силата на Чл.694 ал.7 ТЗ държавната такса се определя върху една четвърт от вземането ,за което е предявен установителен иск.В случая вземането е 133 000,76 лв. ,а 4% върху $\frac{1}{4}$ от 133 000,76 лв. са 1 330 лв. и ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати държавната такса.

Водим от горното и на основание Чл. чл. 694, ал. 2, т.1 от Търговския закон Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА СЪЩЕСТВУВАЩО ВЗЕМАНЕТО на М. В. С. с ЕГН ***** срещу „Е. П." АД, ЕИК ., в размер на 133 000,76 лв., от които

-102 000,00 лв., представляващи неизплатени възнаграждения на член на Съвета на директорите,

- 31 000,76 лв., представляващо законна лихва за забава върху сумата на главницата за периода 08.05.2015 г. - 08.05.2018 г., както и

-законна лихва върху главницата от 102 000,00 лв., считано от датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност - 08.05.2018 г. до окончателно плащане на вземането.

ОСЪЖДА „Е. П. АД, ЕИК. ДА ЗАПЛАТИ държавна такса по сметка на Видинския окръжен съд в размер на 1330 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред САС в двуседмичен

срок от връчване на препис.

Съдия при Окръжен съд – Видин: _____